

Csibra-Ferencz Noémi:
Lány a parton

– Edina napok óta nem ment haza.

Anyu suttog, mégis belém hasít a hangja. Súly nehezedik a mellkasomra. Felidézem magam előtt édesanyám fekete hajú keresztlányát, ahogy rám villantja keserédes mosolyát. Sóhajtok. Ránézek a kisfiamra a karomban, majd tekintetemet a tetőtéri ablakra emelem. Az éjszaka vészjóslóan bekúszott, a szürke felhők mozdulatlanok odakint. Hosszan lehunyom a szemem, és akkor megjelenik előttem a *sötét víz*.

– Hallod, kicsim?

Anyu finoman megérinti a vállamat.

– Igen, hallom. Ne haragudj. Elkalandoztam – válaszolom tompán.

Anyura nézek, de ahogy pislogok egyet, újra bevillannak a *sötétszürke hullámok*.

– Próbáltam hívni, de még a telefonját is kikapcsolta. Biztos, hogy megint lelépett valami „nyugis helyre” – méltatlankodik tovább édesanyám, idézőjelet formálva ujjjaival.

Hümmögök, és közben egy kép kúszik elém: Edina merev, *márvány arca*. Hallani vélem a víz hömpölygését.

– Tudod, mostanában többször is csinált ilyet. Fogja magát, és otthagya csapot, papot. Ez annyira furcsa nekem. Vajon miért csinálja?

Anyu válaszra vár, de én csak rántok egyet a vállamon. Látom, ahogy Edina teste egy *uszádékfának csapódik*. Nyomaszt, hogy mondanom kell valamit.

– Nem tudom, Anya. – Keresgélek a klisék között a fejemben. – Talán csak egy kis időre vagy térre van szüksége.

– Térre? Ugyan már. Van egy kiskamasz fia, és ott az az új pasi is. Ő meg csak úgy lelép. Furcsák ezek a mai fiatal nők. Énidő. Tér. Mit tudom én, mi. Még jó, hogy te nem vagy ilyen – mosolyogva mondja ki az utolsó mondatot, megsimítja hosszú hajam.

Lenézek a fiamra, aki a lassú ringatástól elaludt. Beteszem a kiságyba és intek anyunak, hogy menjünk ki a szobából. Miközben a kilincs felé nyúlok, megint látom Edinát. A víz habzik körülötte. Zöld kabátja vadul lebeg a hullámok között, egyik lábáról hiányzik a csizma. Lakáskulcsa a zsebében van. Súlyos kulcsosomó, *húzza lefelé*.

Anyu becsukja maga mögött a gyerekszoba ajtaját, és hangosabban kérdezi:

– Mit gondolsz, most épp hová mehetett?

– Fogalmam sincs, Anya – hazudom. Én még mindig suttogok, szememet a padlóra szegezem, lábammal a szőnyeget igazgatom. Többet nem szólalok meg, a gombóc nem engedi a torkomban.

Anyu nem is sejti, hogy én megérezem a felfoghatatlant, megjelenik nekem a láthatatlan. Én tudom. Tudom, hogy Edina számára nincs többé énidő, nincs többé tér, csak a jéghideg Duna és a súlyos kulcsosomó a zsebében.

Jászberény, 2022.03.06.